

عنوان مقاله:

ارزیابی درجه توسعه یافتگی شهرستان های استان سیستان و بلوچستان: کاربرد روش های چندمعیاری

محل انتشار:

فصلنامه اقتصاد کشاورزی، دوره 12، شماره 1 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 25

نویسندگان:

فریبا میری - مدرس دانشگاه آزاد زابل

جواد ترکمانی - دانشجوی دکترا، استاد اقتصاد کشاورزی شیراز

خلاصه مقاله:

هدف از انجام این پژوهش بررسی درجه توسعه یافتگی شهرستان های استان سیستان و بلوچستان با استفاده از روش های چند معیاری و ارایه راهکارهای مناسب و موثر در این راستا می باشد. در این پژوهش، نظر به تنوع معیارهای موجود از تلفیق سه روش چند معیاری تحلیل سلسله مراتبی فازی، آنتروپی و تاپسیس در ارزیابی میزان توسعه یافتگی شهرستان های استان سیستان و بلوچستان استفاده شد. در این زمینه، 65 زیرمعیار در قالب 5 معیار آموزشی، بهداشتی-درمانی، کشاورزی، فرهنگی-مذهبی و زیربنایی-رفاهی انتخاب و مورد بررسی قرار گرفت. نتایج نشان داد که معیار زیربنایی-رفاهی با وزن نسبی 0/335 تاثیرگذارترین و معیار فرهنگی-مذهبی با وزن نسبی 0/094 کم اهمیت ترین معیار در ارزیابی توسعه یافتگی شهرهای استان می باشد. در میان تمامی زیرمعیارها، مساحت پارک های عمومی با وزن کلی 0/048 بالاترین اهمیت را دارا می باشد. براساس نتایج به دست آمده، از بعد متغیرهای بهداشتی-درمانی، فرهنگی-مذهبی، زیربنایی-رفاهی شهرستان زاهدان به عنوان پیشرفته ترین شهرستان استان، نسبت به سایر شهرها شناخته شد. رتبه بندی نهایی نشان داد که شهرستان زاهدان با امتیاز $C_i = 0/728$ با اختلاف معنی داری نسبت به سایر شهرها توسعه یافته ترین شهرستان استان سیستان و بلوچستان می باشد و شهرستان زابل با امتیاز 0/393 در رتبه دوم و شهرستان هیرمند با امتیاز 0/026 در جایگاه محروم ترین شهرستان استان سیستان و بلوچستان قرار گرفت. یافته ها نشان می دهد لزوم توجه به برنامه ریزی غیر متمرکز بر اساس منابع و محدودیت ها، به منظور نیل به توسعه و پیشرفت متعادل و یکپارچه منطقه ای، ضرورتی مهم و اجتناب ناپذیر است.

کلمات کلیدی:

درجه توسعه یافتگی، استان سیستان و بلوچستان، تحلیل سلسله مراتبی، روش تاپسیس، آنتروپی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/763388>

